

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Michala Mazance a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **D. T.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2015, čj. OD 1341/15-2/67.1/15448/Li, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 5. 2018, čj. 28 A 26/2016-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu Semily (dále „prvostupňový správní orgán“) ze dne 9. 11. 2015, sp. zn. MěÚ/OD/57/15, uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti v dopravě. V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný (dále „stěžovatel“) zamítl jako nepřípustné odvolání podané spolkem AK Linhart, o. s., v zastoupení žalobce proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Přílohou uvedeného odvolání ze dne 4. 12. 2015 byla zároveň i plná moc ze dne 10. 3. 2015, kterou žalobce tento spolek zmocnil k zastupování v řízení o přestupku. Tuto plnou moc spolek předložil již správnímu orgánu I. stupně dne 11. 3. 2015. Jak však vyplývá z písemnosti zaslané správnímu orgánu I. stupně dne 24. 7. 2015, téhož dne vypověděl spolek žalobci plnou moc v plném rozsahu. Dle stěžovatele tak od 24. 7. 2015 vystupoval v řízení žalobce jako jediný účastník bez zvoleného zmocněnce. Stěžovatel tak neměl pochybnosti o tom, že odvolání bylo podáno osobou neoprávněnou a je tak nepřípustné.

[2] Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s., žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že v odvolacím řízení vznikla pochybnost o existenci zastoupení. Není totiž vyloučeno, že po vypovězení plné moci nemůže být stejnému zástupci udělena plná moc znovu. Stěžovatel proto měl postupovat dle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 18. 9. 2016 (dále jen „spr. ř.“), vyzvat zmocněnce k odstranění pochybnosti o existenci zastoupení a poučit ho o důsledku nesplnění výzvy.

[3] Stěžovatel ve vyjádření k žalobě namítal, že jednání žalobce vykazovalo znaky obstrukčního jednání. K tomu krajský soud uvedl, že tímto způsobem stěžovatel neodůvodnil napadené rozhodnutí, což již nelze doplnit ve vyjádření k žalobě.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Stěžovatel souhlasil, že není-li plná moc předložena vůbec, obsahuje vady či vznikla-li jiná pochybnost o zastoupení, je takový nedostatek odstranitelný. V posuzovaném případě však nebyly dány žádné pochybnosti ohledně existence zmocnění mezi žalobcem a spolkem AK Linhart, jelikož původně předložená plná moc byla bezesporu vypovězena. Nic nenasvědčovalo tomu, že plná moc byla udělena znovu. Z toho důvodu tak nebylo na místě postupovat dle § 37 odst. 3 spr. ř.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[6] V posuzované věci je sporné, zda měl stěžovatel vyzvat zmocněnce žalobce k doložení plné moci, pokud s podaným odvoláním předložil plnou moc, která byla v řízení již vypovězena.

[7] Dle § 37 odst. 3 spr. ř. platí, že *[n]emá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*

[8] Nyní posuzovaný případ se v zásadě nijak neliší od případů, ke kterým se Nejvyšší správní soud již vyjadřoval. Kasační soud setrvale zastává právní názor, že neprokázání zastoupení v případě, kdy podání činí osoba označená v něm za zástupce účastníka, je jinou vadou ve smyslu § 37 odst. 3 spr. ř., k jejímuž odstranění má správní orgán vyzývat (viz např. rozsudky ze dne 29. 1. 2015, čj. 10 As 266/2014-32, bod 30, ze dne 26. 1. 2017, čj. 1 As 290/2016-33, body 10-11, nebo ze dne 28. 11. 2019, čj. 10 As 237/2018-27, bod 9). V posuzovaném případě rovněž podala odvolání osoba, která se označila za zástupce účastníka řízení, aniž by prokázala existenci zastoupení.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že v posuzované věci pochybnosti o existenci zmocnění byly. Jak již uvedl krajský soud, žalobce mohl udělit zmocněnci zmocnění znovu. Ten následně mohl omylem k podanému odvolání přiložit starší verzi plné moci. Stěžovatel se dopustil nesprávného posouzení, pokud tuto situaci nepovažoval za důvodnou pochybnost o existenci zastoupení. V takovém případě byl povinen vyzvat zmocněnce k odstranění těchto vad či pochybností (viz rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2016, čj. 1 As 34/2016-35, bod 22).

[10] Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že v případě pochybností o existenci zastoupení má správní orgán k napravení nedostatků prokázání zmocnění vyzvat primárně tvrzeného zmocněnce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, čj. 4 As 267/2015 - 24, nebo ze dne 22. 6. 2016, čj. 1 As 34/2016-35).

IV. Závěr

[11] Nejvyšší správní kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[12] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce neučinil v řízení žádný úkon.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. června 2020

Petr Mikeš
předseda senátu